RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 69.739 van 24 november 1997
in de zaak A. 73.654/IX-469.

In zake : Jan PEETERS,
wonende te MIDDELKERKE,
De Smet de Naeyerlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Wetenschapsbeleid,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. MARON,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan PEETERS, adjunct-technicus der vorsing bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen, op 20 maart 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 20 januari 1997 van de Minister van Wetenschapsbeleid waarbij ten zijnen aanzien de tucht-straf "afzetting" wordt uitgesproken;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. BOOSON die, loco Advocaat H. KETSMAN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat L. HOSTE die, loco Advocaat E. MARON verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is adjunct-technicus der vorsing bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen.

1.2. Op 4 september 1996 verkoopt verzoeker een collectie boeken van kunstenaar VAN BENEDEN aan koper WILLE voor een som van 50.000 fr. zonder enige machtiging en zonder dat een factuur werd opgesteld.

De gerechtelijke politie legt in de woonplaats van verzoeker beslag op enkele honderden boeken, die ofwel waren ingeschreven in de inventaris van de bibliotheek van het Instituut, ofwel deel uitmaakten van de publicaties van het Instituut en bestemd waren voor de verkoop of voor de ruil.

1.3. Op 15 oktober 1996 formuleert de directeur van het Instituut een voorstel tot afzetting van verzoeker.

1.4. Op 25 oktober 1996 beslist de directieraad eenparig een definitief voorstel tot afzetting van verzoeker aan de minister voor te leggen.

1.5. Bij ministerieel besluit van 13 november 1996 wordt verzoeker in het belang van de dienst geschorst.

1.6. Door het thans bestreden ministerieel besluit van 20 januari 1997 wordt verzoeker omwille van voormelde feiten afgezet.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat verzoeker geen voldoende belang heeft bij zijn vernietigingsberoep aangezien hij geen enkel bezwaar heeft ingediend bij de raad van beroep tegen het door de Directieraad op 25 oktober 1996 geformuleerde voorstel tot tuchtstraf, en hij derhalve niet alle door de reglementering voorziene interne verhaalmiddelen heeft uitgeput;

2.2. Overwegende dat het recht om door de directieraad te worden gehoord en om bij de raad van beroep bezwaar in te dienen tegen het tuchtvoorstel, geen georganiseerde administratieve beroepen zijn die op straffe van niet-ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep, vóór het instellen van dat beroep moeten worden uitgeput; dat derhalve het gegeven dat verzoeker niet is ingegaan op de uitnodiging om door de directieraad te worden gehoord en dat hij tegen het tuchtvoorstel geen bezwaar heeft ingediend, de ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep dan ook niet in de weg staat; dat de exceptie niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en van artikel 32 (lees artikel 33), § 3, van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen; dat hij in dit verband betoogt dat voormelde bepalingen voorzien in een schorsing van de tuchtprocedure door de strafvordering, dat de tuchtoverheid verplicht was haar beslissing uit te stellen tot na de definitieve uitspraak van de strafrechter om "te zien of er al dan niet kwaad opzet bij verzoeker aanwezig was, met andere woorden om de juiste toedracht van de feiten te kennen alvorens aan verzoeker de zwaarste tuchtstraf van de afzetting op te leggen", dat bij de feitenvinding de overheid gebonden is door de zorgvuldigheidsplicht, dit wil zeggen dat zij alleen die feiten voor bewezen mag houden die krachtens de algemene beginselen inzake de bewijsvoering bewezen zijn, dat indien de tuchtoverheid niet wacht op de uitslag van het strafonderzoek, zij zelf het bewijs moet voorbrengen dat de betrokkene de feiten heeft gepleegd, dat verzoeker ten stelligste zijn intentie ontkent om de litigieuze publicaties te verkopen, dat deze intentie niet is bewezen door de tuchtoverheid, dat de tuchtstraf, zeker wanneer men rekening houdt met de ernst ervan, gesteund is op onvoldoende bewezen feiten en derhalve onwettig is, dat de overheid het resultaat van het strafonderzoek had dienen af te wachten, dat dit

niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde bepalingen zijn geschonden;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het juist is dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing thans het voorwerp uitmaken van een strafprocedure, maar in het middel bedoelde bepalingen evenwel op redelijke wijze dienen te worden geïnterpreteerd, dat de bestreden beslissing enkel gesteund is op feiten die werden vastgesteld door de diensten van de tegenpartij en door de gerechtelijke politie en die door verzoeker niet worden betwist, dat deze feiten reeds voldoende ernstig waren om de sanctie van de afzetting te verantwoorden zodat het niet nodig was het resultaat van de strafprocedure af te wachten;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat het de tuchtoverheid niet toekomt van wettelijke bepalingen die inhouden dat de strafvordering de tuchtprocedure schorst, af te wijken op grond van het argument dat verzoeker de hem ten laste gelegde feiten zou hebben erkend en die feiten voldoende ernstig zijn om de tuchtsanctie van afzetting te verantwoorden; dat hij verder aanvoert dat uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat de tuchtstraf is gebaseerd op het gegeven dat er tegen verzoeker een strafrechtelijke vervolging aanhangig is, minstens dat de tuchtstraf is gesteund op feiten die het voorwerp uitmaken van de hangende strafvervolging en niet enkel op zogezegde erkende of bewezen feiten;

3.4.1. Overwegende dat de strafvordering de tuchtvordering enkel schorst wanneer een wettelijke of reglementaire bepaling zulks uitdrukkelijk bepaalt; dat dit te dezen het geval is met artikel 33, § 3, van het koninklijk besluit van 24 september 1994 tot bepaling

van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen en met artikel 81, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat de afzetting van verzoeker zijn grond vindt in dezelfde feiten als die het voorwerp uitmaken van de tegen hem ingestelde strafvolging, zodat voormelde bepalingen op grond waarvan de strafvordering de tuchtprocedure en de tuchtuitspraak schorst, dan ook van toepassing en geschonden zijn; dat het gegeven dat de betrokkene de feiten zou hebben erkend en die feiten voldoende ernstig zijn om de afzetting te verantwoorden, de tuchtoverheid niet toelaat af te wijken van die bepalingen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Vernietigd wordt het besluit van 20 januari 1997 van de Minister van Wetenschapsbeleid waarbij tegenover Jan PEETERS, adjunct-technicus der vorsing bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen, de tuchtstraf "afzetting" wordt uitgesproken.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig november 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **G. BAETEMAN.**